

Geneeskunde en Rechtswetenschap.

BESPREKINGEN.

Twee beslissingen van het Medisch Tuchtcollege in eersten aanleg te Amsterdam, d.d. 29 November 1934. Reclame voor een verbruiksartikel. — Arts A. heeft tegen arts D. een klacht ingediend. De zakelijke inhoud hiervan is, dat arts D. door het doen afdrukken van zijn naam en portret benevens een aanbeveling van een verbruiksartikel in een advertentie voor dat artikel, welke voorkwam in een in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika verschijnend tijdschrift, zich heeft schuldig gemaakt aan handelingen, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen ondermijnen.

Het College is van oordeel, dat klager rechtstreeks belanghebbende is op grond dat, gelijk hij stelt, zijn prestige tegenover den anderen in zijn woonplaats werkzaam, Amerikaanschen collega door de genoemde handelwijze lijdt, daar het in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika niet wordt geduld, dat de daar practiseerende dokters in tijdschriften of dagbladen, die daar verschijnen, hun naam en hoedanigheid in dergelijke advertenties doen of laten gebruiken. Dit verbod, dat dr. D. niet heeft betwist, ontzenuwt diens tegenwerping, dat klagers prestige niet zou lijden, daar de Amerikaansche artsen aan die Amerikaansche wijze van reclame gewend zouden zijn.

Het is niet gebleken en het College neemt ook niet aan, dat dr. D. de door klager terecht gewraakte advertenties met zijn naam, portret en aanbeveling heeft doen of laten plaatsen. Het behoeft zich echter ingevolge de artt. 27 en 59 van het Reglement medisch tuchtrecht en oplossing van geschillen (Koninklijk Besluit van 31 October 1929, *Staatsblad* no. 474) niet tot de in het klaagschrift genoemde feiten te bepalen en grondt zijn beslissing op de volgende feiten en omstandigheden, welke zijn komen vast te staan. Dr. D. ontving eenige bezoeken van iemand, die zich aan diende als Deen en van een dame, die hem verzochten een stuk te schrijven voor een Amerikaansch medisch tijdschrift over gunstige resultaten, verkregen bij de behandeling met het bewuste artikel, zulks ten dienste van reclame daarvoor; dit stuk zou met voor dat doel te maken photo's openbaar worden gemaakt. Arts D. heeft aan dit verzoek voldaan met het gevolg, dat van een en ander gebruik is gemaakt voor de advertentie.

Het College is van oordeel, dat dr. D., ook zonder dat hij wist en wellicht ook niet vermoedde, dat van zijn stuk en photo's een gebruik zou worden gemaakt gelijk is geschied, had moeten weigeren op den hem gedanen voorslag in te gaan, gelet op het hem kenbaar gemaakte doel, reclame voor een handelsartikel.

Dr. D. beroept zich wel op het gevoelen van eenige andere medici, (o.a. dr. B.), doch dit verontschuldigt hem niet; in de eerste plaats omdat reeds zijn eigen inzicht hem tot afwijzing had moeten leiden en voorts omdat de door een dezer medici gemaakte onderscheiding tusschen Nederlandsche en buitenlandsche tijdschriften (voor

laatstgenoemde zag deze geen bezwaar) allen twijfel had moeten opheffen.

Door het hem gedane verzoek in te willigen heeft dr. D. zich schuldig gemaakt aan een handeling, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen ondermijnt; hetgeen van hem verlangd werd, was beneden de waardigheid van den geneeskundige en het hoog houden van deze waardigheid is een der vereischten voor het vertrouwen in dien stand.

Deswege heeft het College den maatregel van waarschuwing op arts D. toegepast.

Denzelfden maatregel heeft dit College toegepast op den arts B., tegen wien een gelijksoortige klacht was ingediend. Daar het College de beide beslissingen op gelijke wijze heeft gemotiveerd, schijnt het mij niet noodig ook deze hier af te drukken, zoodat ik meen te kunnen volstaan met de vermelding der feiten, waarop die beslissing steunt, welke uiteraard eenigszins afwijkend zijn. In dit geval is dan komen vast te staan, dat arts B. bezoek heeft gehad van iemand, die zeide Deen te zijn, den alleenverkoop van een verbruiksartikel in Amerika te hebben en hem verzocht ten einde daar reclame te maken, daarover een populair-wetenschappelijk artikel te schrijven, dat zou bestemd zijn voor eenige Amerikaansche wetenschappelijke bladen; daarbij werd een hoog honorarium in uitzicht gesteld; bij dat stuk zouden eenige photo's van den schrijver worden opgenomen. Dr. B. heeft het verlangde artikel geschreven, de photo's laten maken en het honorarium ontvangen.

Dr. B. heeft verklaard geen afschrift van dat artikel te kunnen overleggen, maar toegegeven, dat het mogelijk is, dat de in de klacht bedoelde advertenties eenige zinnen daaruit bevatten; de daarbij opgenomen photo's heeft hij herkend als die, welke voor die gelegenheid van hem waren genomen.

Conclusie. In twee gevallen is dus beslist, dat een arts, die gehoor had gegeven aan een verzoek om voor een buitenlandsch tijdschrift een bijdrage te schrijven over een handelsartikel, hoewel hij wist dat hiermee reclamedoelinden werden beoogd, zich heeft schuldig gemaakt aan een handeling, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen ondermijnt.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Reclame door artsen. — In de boven medegedeelde beslissing heeft het Tuchtcollege, mijns inziens terecht, geen onderscheid gemaakt voor het schrijven in binnen- en buitenlandsche tijdschriften. Ditzelfde beginsel is neergelegd in een arrest van het „preuszische Ehrengerichtshof für Aerzte“ (medegedeeld in een bundel uitspraken van dat college, welke in 1934 bij RICHARD SCHOETZ te Berlijn is verschenen). Een Duitsch hoogleeraar had een bepaalde maatschappij het recht gegeven om van zijn rapport over de voordeelen van versche gist, evenals van zijn naam, handteekening en portret, gebruik te maken voor haar reclame, met uitzondering van die in Europa. Toen in een Amerikaansch tijdschrift van zijn toezegging gebruik was gemaakt, diende een in Amerika wonende arts een klacht in. Het Ehrengerichtshof heeft daarop beslist, dat het den medicus niet kon bevrijden, dat hij zijn toezegging tot de buiten Europa gelegen landen had beperkt.